

Χρυσά άνθη

Αγγελική Ντούμου

Χρυσά άνθη

...«Μην σε τρομάζει αυτό γιατί αν δεν μπεις στον λαβύρινθο, δεν θα μπορέσεις ποτέ να βρεις την έξοδο», «Ο κόσμος των ιδεών υπάρχει έξω από το σπήλαιο, έξω από εμάς που μόνο μέσω του λόγου μπορούμε να τον αντιληφθούμε», «Ξέρεις.. όταν οι ψευδαισθήσεις μεγεθύνονται μέσα σου και δεν τις αντέχεις άλλο, γίνεται κάτι σαν έκρηξη λες και αλληλοεξοντώνονται μεταξύ τους. Και αυτό που σου μένει τελικά είναι μια αλήθεια που χρειάζεται να πεις στον εαυτό σου. Όσο θα την αποφεύγεις, τόσο θα αποσυντονίζεσαι και θα σε ρίχνει διαρκώς πιο χαμηλά»...

Κάθετη Έξοδος, Πασχάλης Λαμπαρδής.

«Αχ.. πόση αλήθεια, πόσο φως, πόσο συναίσθημα.. πόση επαγρύπνηση να χωρέσει σε ένα βιβλίο; Η «Κάθετη Έξοδος», του Πασχάλη Λαμπαρδή, ενός αναστοχαζόμενου, βαθιά ευαισθητοποιημένου ανθρώπου που ενώ η κατεύθυνση της ζωής του ήταν διαφορετική, τόλμησε να μπει στον Λαβύρινθο του, να ερευνήσει, να μάθει, να διδαχθεί, βρίσκοντας στο τέλος εκείνη την κάθετη έξοδο που για εκείνον ήταν η ιδανική.. Πλέον μπορώ να το πω με σιγουριά, το καλύτερο βιβλίο που έχω πιάσει στα χέρια μου μέχρι στιγμής.. Αγάπη, Έρωτας, Ελπίδα, Κοινωνία, Έρευνα, Επιστήμη, Συμφέροντα, Θρησκεία, Ζωή.. Ωχ.. Δεν το πιστεύω! Τι; Πώς; Πώς πέρασε έτσι η αναθεματισμένη

ώρα.. κάτι μου λέει ότι πια την απόλυση την έχουμε στο τσεπάκι, ο Λαέρτης το είχε ξεκάθαρα πει, μια ακόμη στραβοτιμονιά και ο δρόμος για το σπίτι θα παρθεί μια ώρα πριν την ώρα του..»

Αυτή είναι η Χρυσάνθη, μια 27χρονη κάτοικος της Αθήνας που σήμερα, όπως και κάθε άλλη εργάσιμη ημέρα, τρέχει για να πάει στην δουλειά της.

- Μπα, θυμήθηκες πώς έχεις και δουλειά;

- Λαέρτη να σου εξηγήσω, ότι και να πεις έχεις δίκιο.

- Χρυσάνθη σε είχα προειδοποιήσει.. η προηγούμενη ήταν η τελευταία φορά. Οι πελάτες δεν μπορούν να περιμένουν εσένα. Εκτός από δικαιώματα, μην ξεχνάς πως έχεις και υποχρεώσεις. Ήδη ακυρώσαμε τα δυο πρώτα σου ραντεβού. Ξέρεις πόσο σε εκτιμώ σαν άνθρωπο και πόσο αναγνωρίζω την δουλειά σου, όμως κάποια πράγματα ξεπερνούν τα όρια και αποτελούν πολύ σοβαρούς λόγους απόλυσης!

- Έχεις δίκιο, όμως σε εκλιπαρώ, πέφτω στα πόδια σου, δεν μπορώ να μείνω χωρίς δουλειά, όχι τώρα που τα έξοδα έχουν πάρει την ανιούσα, με το ζόρι τα βγάζω πέρα.

- Ανιου.. τι; Καλά δεν θα καθίσω να ασχοληθώ με το για άλλη μια φορά ακαταλαβίστικο λεξιλόγιο σου, τα βιβλία και η τέχνη θα σε φάνε στο τέλος. Αυτό που μου λες για τα έξοδα Χρυσάνθη να το σκεφτόσουν την ώρα που κανονικά θα έπρεπε να ξεκινάς από το σπίτι σου για να έρθεις στην δουλειά. Πήγαινε στο ραντεβού σου που σε περιμένει και εμείς θα τα πούμε αργότερα.

Ο Λαέρτης, όντως, είχε κάνει πολλές υποχωρήσεις για την Χρυσάνθη. Την συμπαθούσε, την εκτιμούσε, την συμπονούσε, αλλά κυρίως απολάμβανε τα κέρδη που επέφερε εκείνη στην επιχείρησή του. Βλέπετε η Χρυσάνθη είναι ένα ελκυστικό, χαμογελαστό, ενσυναισθητικό, ονειροπόλο, ταλαντούχο, εκφραστικό, θελκτικό κορίτσι που όλοι οι πελάτες ήθελαν ένα ραντεβού μαζί της, τους έφτιαχνε την ημέρα! Πόσο οξύμωρο, ένας άνθρωπος που κρύβει τόσο πόνο και θλίψη να φτιάχνει την ημέρα σε δεκάδες ανθρώπους καθημερινά. Τελικά αυτό που λένε πως οι άνθρωποι με τις πιο πονεμένες στιγμές έχουν και τα πιο δυνατά χαμόγελα, στην δική μας περίπτωση ίσχυε και με το παραπάνω. Εκτός τούτου όμως είναι και πολύ καλή στην δουλειά της, δουλεύει σε ένα κέντρο αισθητικής. Καθημερινά βλέπει τους μικρούς τις αστερίες, όπως χαριτολογώντας της αρέσει να τους λέει, και τους περιποιείται τα άκρα. Την τέχνη αυτή δεν την ήξερε, μια πολύ καλή της φίλη της την έμαθε όταν έχασε και τους δυο της γονείς, εκείνη ήταν η στιγμή που ο αυτόματος μπήκε σε λειτουργία και το συναίσθημα του fight or flight έγινε πιο έντονο από ποτέ. Από τότε που οι γονείς έφυγαν από την ζωή, έχασε την γη κάτω από τα πόδια της. Όμως τα συντρίμια που άφησαν πίσω τους δεν της έδωσαν την πολυτέλεια ούτε ενός λεπτού για να πενθήσει. Ήταν μέσα σε όλα και σε κάτι τυχερή, είχε φίλους που την αγαπούσαν περισσότερο και από αδερφή τους, την στήριξαν μέχρι τελικής πτώσεως, ενώ ήταν εκεί για το κάθε τι που θα χρειαζόταν από εδώ και πέρα. Η αρχή έγινε κιόλας με την μεταλαμπάδευση της τέχνης της ονυχοπλαστικής.

Πάνε δυο χρόνια που η Χρυσάνθη στερείται την ύπαρξη των γονιών της, ένα τροχαίο τους τις πήρε μακριά. Το μοναδικό τους βλασταράκι, το κέντρο της προσοχής, της στήριξης, της αγάπης και της φροντίδας. Σε ότι πρόβλημα αντιμετώπιζε οι γονείς της ήταν εκεί, κυρίως η μαμά της που βλέμμα σαν και αυτής δεν θα έβρισκε πουθενά και ποτέ της πια. Δεν θα ξεχάσει εκείνο το μοιραίο

τηλεφώνημα που έκανε την παγωμάρα να ξεσπάσει σε όλο της το είναι. Ήταν στο καθιερωμένο εβδομαδιαίο εργαστήριο της σχολής, σπούδαζε στην Καλών Τεχνών της Αθήνας, όταν το τηλέφωνο χτύπησε και της είπαν τα κακά μαντάτα. Δεν πίστευε αυτό που μόλις είχε ακούσει, οι φίλοι της κατάλαβαν ότι κάτι πολύ κακό είχε συνέβη και την ρώτησαν γεμάτοι αγάπη και ενδιαφέρον:

- Χρυσάνθη.. Τι; Τι συνέβη;

- Οι γο..

- Οι γο.. τι;

- Οι γον..

- Οι γονείς σου;

- Ναι.

- Οι γονείς σου, τι; Τι έπαθαν;

- Οι γονείς μου πε..

- Τι πε..; Πες μας Χρυσάνθη, μην μας κρατάς άλλο σε αγωνία.

Οι προσπάθειες τους ήταν μάταιες, η Χρυσάνθη είχε παγώσει για τα καλά. Δεν βρήκαν άλλη λύση από το να πάρουν πίσω το νούμερο που μόλις την είχε καλέσει, προκειμένου να μάθουν τι είχε γίνει. Η πληροφορία για τον θάνατο των γονιών της τους καταρράκωσε και αυτούς, αλλά έπρεπε να είναι δυνατοί ώστε να σταθούν σαν βράχοι στο πλευρό της. Οι γονείς της ήταν υπέροχοι άνθρωποι, μα λίγο άτυχοι από την ζωή. Είχαν μια γκαλερί, την οποία δεν μπόρεσαν να διαχειριστούν ποτέ τόσο καλά, τα χρέη της τους είχαν πνίξει μα η υπερπροστατευμένη κόρη τους δεν ήξερε τίποτα για αυτά. Οι επόμενες μέρες μετά την είδηση του θανάτου ήταν εφιαλτικές. Η Χρυσάνθη στα χαμένα, ενώ οι φίλοι προσπαθούσαν να ξεδιπλώσουν όλο αυτό το κουβάρι που τελειωμό δεν είχε. Την βοήθησαν με τα πρώτα έξοδα της κηδείας, ενώ την συμβούλεψαν να μην κάνει αποδοχή κληρονομιάς, αφού το χρέος ήταν τεράστιο και το σπίτι σε υποθήκη. Έτσι με τα πολλά και με τα λίγα βρέθηκε χωρίς σπίτι, χωρίς γονείς και άφραγκη. Το μόνο που της είχε μείνει από το περασμένο παρελθόν ήταν το από εδώ και πέρα στήριγμά της, ο μαλλιάρος γατούλης της, ο Σπίθας που στις πιο δύσκολες στιγμές ήταν στο πλευρό της δίνοντας της όλη του την ζεστασιά και την σπίθα που έβγαζε κάθε του ματιά. Αφού πέρασαν μήνες και η φιλοξενία της διαδεχόταν το ένα σπίτι μετά το άλλο μια γειτόνισσα, που σχεδόν μεγάλωσαν μαζί, της πρότεινε να μείνει στο υπόγειο που είχε. Μπορεί να μην ήταν παλατάκι αλλά την δουλειά του θα την έκανε για όσο χρειαστεί. Η Χρυσάνθη με δάκρυα στα μάτια και ευγνωμοσύνη στην ψυχή δέχτηκε την πρόταση της με την προϋπόθεση πώς θα της δίνει ένα μικρό πόσο κάθε μήνα για ενοίκιο, καθώς επίσης θα πλήρωνε το νερό και το ρεύμα, και αυτά με τα λεφτά που έβγαζε από το κέντρο αισθητικής.

Τα παραπάνω και άλλα πολλά σκεφτόταν ο Λαέρτης, ο προβληματισμός του ήταν έντονος, έκανε πάνω κάτω στο εξωτερικό πεζοδρόμιο του μαγαζιού σκεπτόμενος ποια είναι η κατάλληλη λύση. Δυστυχώς το συμφέρον δεν άργησε να κερδίσει, παρά την γνωριμία του με της γονείς της

Χρυσάνθης και τις γνώσεις περί των δυσχερειών της. Μόλις η βάρδια της έφτασε στο τέλος της, την φώναξε στο γραφείο του.

- Χρυσάνθη το σκέφτηκα πολύ, η υπομονή μου έχει εξαντληθεί, σου έδωσα πολλές οι ευκαιρίες μα οι πελάτες που έχουμε χάσει εξαιτίας σου τον τελευταίο μήνα ξεπερνούν κάθε προηγούμενο. Δυστυχώς θα πρέπει να φύγεις.

- Μα Λαε..

- Δεν ακούω τίποτα, η απόφαση μου είναι οριστική.

- Και αμετάκλητη;

- Δεν είναι ώρα για τις γνωστές σου λεξούλες. Μάζεψε τα πράγματα σου σε παρακαλώ και φύγε. Ελπίζω να πάρεις το μάθημα σου και στην επόμενη δουλειά σου να είσαι πιο συνεπής.

Με την ουρά κάτω από τα σκέλια η Χρυσάνθη μάζεψε τα πράγματα της, χαιρέτισε τις συναδέλφους της και έφυγε μια για πάντα από το μαγαζί. Σκοτεινές μέρες ακολούθησαν, κλείστηκε στο, ασφυκτικά σχεδόν, υπόγειο που έμενε και δεν ήθελε να δει κανέναν, ούτε φίλους, ούτε γείτονες, ούτε πελάτες που με περίσσιο ενδιαφέρον πήγαιναν να την δουν. Ο ελεύθερος χρόνος που είχε μαζί με την σκέψη που απρόσκλητα την είχε επισκεφτεί, την οδήγησαν σε μονοπάτια δύσβατα, επίπονα και οδυνηρά. Οι γονείς, το πατρικό της σπίτι, τα χρέη, η σχολή της, η δουλειά στο κέντρο αισθητικής, η ζωή που έχασε.. Όλα αυτά που μέχρι τώρα απέφευγε να δει, τα είδε και ο τρόπος σίγουρα δεν ήταν ο ιδανικός. Έπεσε σε ένα βαθύ πένθος μη ξέροντας από που να πιαστεί και τι θα μπορούσε να κάνει για να σωθεί. Οι μέρες περνούσαν και η κατάσταση δεν έλεγε να αλλάξει, εσωστρέφεια, επιλεγμένη μοναξιά, πολύ κλάμα και ανορεξία.

Αφού η εβδομάδα κύλησε χωρίς να δώσει κανένα δείγμα ολοκλήρωσης της στην Χρυσάνθη που παγωμένη ζούσε και δεν ζούσε, χτύπησε το τηλέφωνο. Όχι το δικό της τηλέφωνο, αυτό αποφορτίστηκε και έμεινε βουβό έπειτα από τις ουκ ολίγες κλήσεις και μηνύματα των φίλων που πραγματικά είχαν πολύ ανησυχήσει. Χτύπησε το τηλέφωνο αυτό που ήταν το μυστικό της φυλαχτό, πάντα φορτισμένο, χωρίς να το αφήνει από το χέρι της λεπτό. Μέσα του υπήρχαν όλες εκείνες οι φωτογραφικές στιγμές που θύμιζαν στην Χρυσάνθη κάτι από το πριν, κάτι από το φως, κάτι από τον παλιό της εαυτό. Το τηλέφωνο της μαμάς της! Η Χρυσάνθη βλέποντας το να χτυπά είχε την ψευδαίσθηση της στιγμής πως θα ήταν εκείνη, πως θα την έπαιρνε, θα της έλεγε ότι όλα θα πάνε καλά και πως τα γεγονότα των τελευταίων δυο ετών ήταν ένα καλοστημένο αστείο. Σήκωσε το τηλέφωνο χωρίς να το σκεφτεί, τα θολωμένα μάτια της την έκαναν να δει αυτό που ήθελε να δει, «Μαμά».

- Μαμά, μαμά εσύ;

- Πολυξένη εσύ είσαι, δεν σε ακούω καλά.

- Δεν είμαι η Πολυξένη, είμαι η κόρη της. Εσείς ποια είστε;

- Χρυσάνθη εσύ είσαι κορίτσι μου; Η Θεία Πελαγία είμαι. Τι κάνεις; Μπορώ να μιλήσω με την μητέρα σου;

- Η μαμά μου δεν είναι εδώ.

- Που είναι, θα αργήσει να γυρίσει; Την θέλω για κάτι πολύ σημαντικό.

- Η μαμά μου δεν θα γυρίσει, πέθανε.

- Πώς; Η Πολυξένη; Το παιδάκι μας; Πέθανε; Πότε έγινε αυτό;

- Πριν δυο χρόνια είχαν ένα ατύχημα με τον μπαμπά μου.

- Πέθανε και ο Αλέξανδρος;

- Ναι.

- Χρυσάνθη μου, κορίτσι μου πόσο λυπάμαι. Τι μαντάτα είναι αυτά που μου είπες. Βλέπεις εδώ στην Αφρική που είμαστε τα νέα δεν μας φτάνουν. Η Πολυξένη είναι η μόνη που κρατούσαμε επαφή τόσα χρόνια και τον τελευταίο καιρό την είχα χάσει. Μόλις έμαθα και τον λόγο. Ξέρω πως είμαστε μακριά, μα να θυμάσαι, θα υπάρχει πάντα μια πόρτα ανοικτή για εσένα εδώ στα μέρη μας.

- Ευχαριστώ.

- Ξέρεις καθώς φαίνεται σε πήρα την πιο κατάλληλη στιγμή. Εμείς είμαστε μεγάλοι πια, δεν θα έρθουμε στην Ελλάδα ξανά. Η Πολυξένη είναι η αγαπημένη μου ανιψιά.

- Ήταν.

- Ναι ήταν, με συγχωρείς, ακόμη δεν μπορώ να το πιστέψω. Ήταν λοιπόν η αγαπημένη μου ανιψιά, κάποτε της είχα πει ότι θέλω να κινησουμε τις διαδικασίες να της γράψω το σπίτι στο χωριό μα μου είχε πει να μην το γράψω σε εκείνη αλλά στο βλασταράκι της, σε εσένα.

- Σε εμένα; Στο χωριό; Στο Καστρί;

- Ναι στο Καστρί, έχω ξεκινήσει τις διαδικασίες αλλά πρέπει να πας το συντομότερο εκεί για να υπογράψεις και να πάρεις τα κλειδιά από τον συμβολαιογράφο.

- Εγώ; Για εμένα; Να πάω; Πότε να πάω;

- Για εσένα κοριτσάκι μου ναι. Αύριο; Μπορείς να πας αύριο; Στο συρτάρι του κομοδίνου θα βρεις και κάποια χρήματα, τα είχαμε για ώρα ανάγκης, να τα πάρεις, να σε φροντίσεις και να κάνεις κάτι το οποίο πάντα ονειρευόσουν και λαχταρούσες, ότι δίνει φτερά στην ψυχή σου για να πετάξει.

- Θεία Πελαγία ευχαριστώ, δεν ξέρω τι άλλο να πω.

- Δεν χρειάζεται να πεις τίποτα, να πας στο χωριό και αν χρειαστείς το οτιδήποτε να με πάρεις σε αυτόν τον αριθμό.

- Εντάξει.

- Να σε προσέχεις Χρυσάνθη μου, η απώλεια είναι δύσκολη πολύ μα να θυμάσαι ότι ακόμη και αν οι γονείς δεν είναι μαζί σου εκεί, έζησαν μια ζωή γεμάτη, με αγάπη και χαρά, τους την έδωσες απλόχερα εσύ. Αυτή την χαρά είμαι σίγουρα ότι θέλουν να την δουν και στην δική σου την ψυχή. Τα εφόδια που έχεις ως κληρονομιά είναι πολλά, άσε την αχτίδα φωτός να εισχωρήσει μέσα σου ξανά και ζήσε με την μνήμη τους που θα είναι ζωντανή. Κράτησε τους στο πλευρό σου, δίπλα σου, όχι μπροστά σου και πήγαινε εκεί που η ψυχή σε οδηγεί, αυτό θα ήθελαν και αυτοί.

- Σε ευχαριστώ Θεία, σε ευχαριστώ για όλα.

Και κάπως έτσι το τηλέφωνο έκλεισε, αποσβολωμένη η Χρυσάνθη για ακόμη μια φορά. Παίρνει ένα λεπτό για να σκεφτεί τι έχει συμβεί και ξεσπά στα κλάματα, μα αυτή την φορά τα κλάματα ήταν απόλυτης χαρά. Μετά από πολύ καιρό ένιωσε ξανά ελπίδα.

«Δεν το πιστεύω, τι συνέβη μόλις; Είναι αυτό τυχαίο; Δεν γίνεται να είναι τυχαίο! Είστε ακόμη εδώ, δίπλα μου, όπως ήσασταν πάντα. Δεν σας βλέπω, μα σας νιώθω.»

Σκέφτηκε μέσα της ενώ έψαχνε απελπισμένα ένα χαρτομάντηλο για να σκουπίσει τα δάκρυα της. Έψαξε παντού μα δεν έβρισκε κανένα πουθενά.

«Στις τσέπες για να δω μήπως έχει ξεφύγει κανένα; Μπα τίποτα. Ωχ τι είναι αυτό; Χαρτάκι; Τι λέει για να δω.»

«Ξέρεις πότε μαθαίνει κανείς να κολυμπά; Όταν δεν φοβάται. Ο άνθρωπος έχει την τάση να βυθίζεται, να κάνει σπασμωδικές κινήσεις και να πέφτει προς τα κάτω. Μόνο όταν διώξει τους φόβους του μπορεί να επιπλεύσει πάνω στο νερό, να αφεθεί με εμπιστοσύνη, έτσι ισορροπεί η άνωση με την βαρύτητα. Το ίδιο συμβαίνει και στην ζωή του, χωρίς φοβίες ελευθερώνεται και μαθαίνει να κολυμπά πάνω από τα προβλήματα του. (Κάθετη Έξοδος)».

«Κάθετη Έξοδος; Μα.. τι; Πώς βρέθηκε αυτό το χαρτάκι εδώ, δεν το έγραψα εγώ. Μια στιγμή, αυτή είναι η ζακέτα του μπαμπά μου. Η ζακέτα που ακόμη έχει την δική του μυρωδιά, το χαρτάκι.. η κάθετη έξοδος.. το μοναδικό βιβλίο που ενστικτωδώς πήρα φεύγοντας από το σπίτι. Πόσες οι συμπτώσεις τι θέλουν να μου πουν;»

Η Χρυσάνθη μετά από πολλές ληθαργικές ημέρες είχε την πιο έντονη βραδιά της, σκεφτόταν όλο το βράδυ, η Θεία, το τηλεφώνημα, το σπίτι στο Καστρί, το βιβλίο. Το πρωί, πριν προλάβει να ξημερώσει καλά, καλά ξύπνησε με ένα τεράστιο χαμόγελο, χαμόγελο που τις τελευταίες μέρες είχε ξεχάσει. Όμως δεν ήταν ίδιο με τα του παρελθόντος ήταν το δικό της, το πιο αληθινό, αυτό που βρήκε ανάμεσα στα σκοτάδια να της δείξει τι σημαίνει αυθεντική χαρά.

«Λαβύρινθος, κάθετη έξοδος, ψευδαισθήσεις, αλήθεια. Πώς δεν το σκέφτηκα; Αυτό είναι! Θα το τολμήσω! Όσο και να φοβάμαι, θα εμπιστευτώ την ζωή, θα μπω στον Λαβύρινθο μου, ζώντας την κάθε στιγμή και στο τέλος θα βρω την κάθετη έξοδο και όταν την βρω τίποτα πια δεν θα είναι το ίδιο»

Αυτά είπε, πήρε τον Σπίθα και τις ήδη έτοιμες βαλίτσες της και κατευθύνθηκε προς το λεωφορείο για το χωριό. Στον δρόμο η διαδρομή φάνταζε διαφορετική, σαν σε κινηματογράφο κάθε της φύσης σκηνή, με την Χρυσάνθη παρατηρητή. Οι ώρες κύλησαν σαν το νεράκι, έφτασε λοιπόν στην πλατείας τα σκαλιά. Ήταν τόσο όμορφα, το πράσινο έδινε μια άλλη πνοή, ενώ ο αέρας μύριζε

θαλπωρή.

- Καλημέρα σας. Θα μπορούσατε να με βοηθήσετε σας παρακαλώ;
- Πείτε μου τι θα θέλατε;
- Ξέρετε μήπως που είναι το σπίτι της Πελαγίας Κρεμπενιώτη;
- Χρυσάνθη εσύ;
- Ναι εγώ, γνωριζόμαστε;
- Εγώ είμαι, ο Σωκράτης δεν με θυμάσαι; Αν δεν θυμάσαι εμένα, θα θυμάσαι σίγουρα τις πολλές ποδηλατάδες μας, τα ξέγνοιαστα και υπέροχα παιδικά μας καλοκαίρια.
- Ο Σωκράτης, ναι! Μας πώς να σε ξεχάσω, η παιδική μας φίλια έχει μείνει ανεξίτηλη στην μνήμη.
- Μου μίλησε η Θεία σου για εσένα, λυπάμαι πολύ. Είμαι ο συμβολαιογράφος που σου είπε. Τι λες πάμε στο σπίτι;
- Ο Συμβολαιογράφος εσύ; Δεν έφυγες ποτέ από το χωριό; Έχουμε χρόνια να τα πούμε.
- Έφυγα, τα τρία τελευταία χρόνια έχω γυρίσει. Ασκώ το επάγγελμα μου εδώ ενώ διατηρώ γραφείο και στην Τρίπολη. Η ζωή στην Αθήνα Χρυσάνθη είναι σκληρή, ασταμάτητη, ανταγωνιστική. Ξεχνάς ποιος είσαι, που πας και τι γυρεύεις. Στο χωριό είναι αλλιώς, η φύση σου δείχνει την πραγματική ζωή, σου δείχνει αυτό που είσαι στα αλήθεια εσύ, μαζί της νιώθεις δυνατά και πετάς οτιδήποτε περιττό μακριά.
- Το κάνεις να ακούγεται πολύ ελκυστικό.
- Μια δοκιμή θα σε πείσει, τι λες πάμε προς το σπίτι;
- Φύγαμε.

Στο δρόμο για το σπίτι είδαν κάθε γωνιά, σοκάκι και στενό που συντρόφευσε τις παιδικές τους σκανταλιές, στιγμές και αγκαλιές. Γέλασαν συγκινήθηκαν, προβληματίστηκαν.

- Αυτό είναι λοιπόν το σπίτι.
- Αχχ, ακριβώς όπως το θυμόμουν. Μόνο καλές αναμνήσεις έχω από αυτό το σπίτι, κάθε του σπιθαμή και γέλιο, κάθε του γωνιά και δημιουργία. Εδώ αγάπησα την τέχνη, εδώ έμαθα τι πάει να πει δημιουργία. Αααα ο πυρογράφος της Θείας Πελαγίας!
- Πυρογράφος; Τι είναι αυτό;
- Αυτό είναι ένα εργαλείο που μαζί του η έκφραση και η δημιουργία στο ξύλο είναι η μόνη επιλογή.
- Ξέρεις να τον χρησιμοποιείς;

- Ναι, πάντα ήθελα να ασχοληθώ με αυτό. Να δημιουργώ πάνω στο ξύλο με πυρογράφο. Εντρύφησα μαζί του σε μαθήματα της σχολής και μάλιστα ήθελα να το εξελίξω και σε επάγγελμα, γιατί όχι. Τα ερεθίσματα που είχα από παιδί ήταν πολλά και υπέροχα.

- Και γιατί δεν το κάνεις;

- Μα πώς, δεν ξέρω πώς μπορώ; Τα διαδικαστικά;

- Η Θεία σου άφησε κάποια χρήματα σωστά;

- Ναι.

- Με αυτά μπορείς να κάνεις την αρχή. Να πάρεις τα υλικά σου, καινούργια εργαλεία και με συντροφιά το απέραντο πράσινο που ξεπροβάλλει από το παραθύρι σου τα αποτελέσματα είναι σίγουρα. Έπειτα μπορείς να πουλάς αυτά που φτιάχνεις, ενώ γιατί όχι να κάνεις και την δική σου έκθεση κάποτε. Όσο για τα διαδικαστικά μην σε φοβίζει τίποτα, είμαι εγώ εδώ. Με φίλους και γνωστούς που έχω όλα θα είναι πολύ εύκολα, εξάλλου το έχουμε ξανά κάνει.

- Λες;

- Δεν λέω, είμαι σίγουρος!

- Εεε λοιπόν θα το κάνω! Δεν θα αφήσω τον φόβο να με νικήσει. Τα μεγαλύτερα θέλω πολλές φορές πνίγονται από τους πιο ψυχοφθόρους φόβους. Αυτό γιατί τα θέλω απαιτούν προσπάθεια, φροντίδα και επιμονή, ενώ ο φόβος εύκολα και απλά τρυπώνει και τρώει σαν τον τερμίτη τρώγοντας σου την ψυχή ωσάν να ήταν το πιο λαχταριστό ξύλο του κόσμου.

- Έτσι σε θέλω τολμηρή, αυτός που τολμά έχει κίνδυνο να χάσει, μα αυτός που δεν τολμά έχει ήδη χάσει. Πώς λες να ονομάσεις την επιχείρησή σου;

- Πώς να την ονομάσω εε;; Για να σκεφτώ.. «Χρυσά Άνθη», ναι έτσι θα την πω!

- Έξυπνο λογοπαίγνιο του ονόματος σου.

- Όταν ήμουν μικρή οι γονείς μου, μου έλεγαν: «Εσύ καλό μου, έχεις άνθη μέσα στην ψυχή, άνθη μοσχοβολιστά που είναι ανεκτίμητης αξίας. Όπως η δική σου αξία, ανεκτίμητη! Άνθη Χρυσά! Εξού και το όνομα σου. Ότι και να γίνει στην ζωή σου να θυμάσαι τα άνθη αυτά που πήραν το χρώμα τους από την χρυσή σου την καρδιά». Αυτή είναι η κάθετη έξοδος από τον λαβύρινθο. αυτή! Αυτή!

- Ποια κάθετη έξοδο, ποιος λαβύρινθος, τι λες;

- Τίποτα κάτι δικά μου, μην δίνεις σημασία.

Αυτά συζητούσαν ο Σωκράτης με την Χρυσάνθη και άλλα πολλά το απόγευμα εκείνο. Οι ημέρες περνούσαν αρμονικά, εκείνη στο ατελιέ της να δημιουργεί με όλο της το συναίσθημα να κυριαρχεί, ενώ εκείνος ακοίμητος φρουρός στο δικό της το πλευρό να της δίνει πνοή για την ζωή και ότι άλλο θα την έκανε λειτουργική.

Όσο για το έγινε με την επιχείρηση, την ζωή της στο χωρίο καθώς και την συναστροφή της με τον Σωκράτη, ίσως μάθετε κάποια άλλη φορά. Μέχρι τότε να σας προσέχετε και να μην ξεχνάτε ποτέ πως μετά την ανηφοριά θα έρθει η κατηφόρα. Όταν αυτή η κατηφόρα έρθει, να είστε σίγουροι ότι θα είναι η πιο γλυκιά που θα έχετε περπατήσει ποτέ στην ζωή σας και αυτό γιατί θα είναι ολόδική σας και κυρίως γιατί θα την έχετε επιλέξει!

Revision #5

Created 28 February 2024 14:55:50 by Admin

Updated 28 February 2024 19:31:20 by Admin